

ЗАДУЖБИНА

„ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ“

Скерлићева 1, Београд 011/2458-033

zad-d-m@nb.rs

zdm.nb.rs

Добитник Награде Десанка Максимовић (2020)

Образложење жирија за доделу награде „Десанка Максимовић“ за 2020. годину

Жири у саставу: Тања Крагујевић, Владимир Копицл, Слободан Зубановић, Соња Веселиновић и Светлана Шеатовић, председник, донео је једногласну одлуку да се Награда „Десанка Максимовић“ за укупан допринос српској поезији, коју додељује Задужбина „Десанка Максимовић“, за 2020. годину додели Томиславу Маринковићу.

Награда „Десанка Максимовић“ додељује се за укупан допринос српској поезији. Томислав Маринковић је средином осамдесетих година ушао крупним корацима у српску поезију, а сваком новом књигом је усавршавао поетички исказ доносећи веома деликатну лирску ноту обележену емотивним и мисаоним токовима у развоју српске поезије.

Томислав Маринковић (1949) рођен је и живи у Липолисту код Шабца. Мада је релативно касно у односу на савременике објавио прву збирку *Двојник* (1983) наредне песничке књиге су показале завидну зрелост песничког израза која је достигала све више домете у личном опусу и свеукупном оквиру српског песништва. Потом следе збирке: *Извесно време* (1985), *Стихови* (1991), *Сумња у огледало* (1996), *Школа трајања* (2003), *Свет на кожи* (2007), *Обичан живот* (2011), *Путовања кроз близине* (изабране песме, 2013), *Невидљива места* (2015), *Издвојене тишине* (изабране песме, 2016), *Вечито сада* (2018). У елитном Плавом колу СКЗ прошле године објављене су *Изабране песме* Томислава Маринковића (СКЗ, 2019). За књигу *Свет на кожи* добио је награду „Бранко Миљковић“, а за књигу *Обичан живот* награде „Веско Попа“ и „Мирослав Антић“. За свеукупно песничко дело награђен је Дисовом наградом (2016). За песму „Бројеви“ добио је награду „Заплањски Орфеј“. Приредио је књигу *Писац у врту, најлепше приче и песме о биљкама и пријатељству* (2016) Посебно се издваја књига прича и сећања на детињство *Путовање у ораховој љусци* (2017) у едицији „Види чуда“ часописа *Повеља*. Песме су превођене на енглески, руски, шпански, португалски, јапански, словеначки и македонски језик.

Поезија Томислава Маринковића је обележена специфичном поетиком „малих ствари“, естетиком свакодневице која носи одлике универзалних вредности. „Речита тишина“ Маринковићеве поезије савременог читаоца доводи до заборављених вредности наше цивилизације у сталном убрзању света који се мења у смеру из кога је повратак тежак или сасвим немогућ. Двојство, игра огледала, време као вечита тема и напакон сасвим мала скривита места на којима откривамо пун смисао сваког тренутка

обележавају песнички опус Маринковића од прве до последње песничке збирке. Сасвим тиха личност песника обележава и поезију која је ту пред нама, али без наметљивости, сувишних речи и позерског става. Лирика која је успела да досегне срећнија времена за уметност, али и способност да опстане у добу сасвим ненаклоњеном књижевности, а поезији нарочито. У последњој песничкој књизи *Вечито сада* посебно су изражени тренуци свакодневице који се дубоко прожимају са основама егзистенције. Маринковић негује целовитост збирки које се развијају од песме до песме и од циклуса до циклуса стварајући јединствену целину. Низом изузетних лирских евокација, тананих дескрипција обојених дубином личног искуства које је непревазиђени извор мудрости Маринковић изграђује особену песничку целину. *Изабране песме* (2019) у Плавом колу СКЗ у веома селективном избору проф. др Радивоја Микића представиле су Маринковића као истанчаног лиричара за кога приређивач посебно истиче увођење ироније као „нове тачке гледишта на неку од врло старих песничких тема“. У недавно објављеном интервјуу Маринковић и сам најбоље описује сопствени доживљај света који је уткан у његове стихове: “Живимо у празнини између реалног и обећаног, као кад се разочарани враћамо из позоришта јер је представа отказана. И онда схватимо да смо у животу имали само носталгију за животом, да је будућност, из неког непознатог разлога, одложена за касније.“

Поезија Томислава Маринковића помера границе српске поезије филозофијом малих ствари, носталгијом за светом у коме нисмо остварили снове, али смо открили најдубљи смисао нашег окружења. У том аспекту Маринковић је веома близак песничком делу Десанке Максимовић оствареном управо у влатима траве, црвкату птица и гласовима сасвим обичних људи њеног ваљевског краја.

У Београду, 17. 9. 2020.

Председник Жирија

др Светлана Шеатовић

